

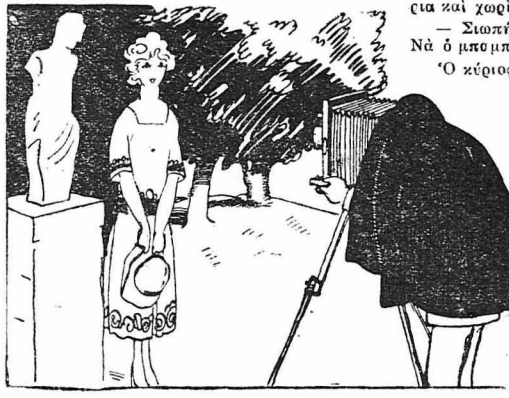
ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΤΟΥ ΖΑΚ ΝΤΥΜΠΡΕ'ΙΓ

ΑΝΟΙΞΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ!

— 'Ο κύριος Κρουαζέλλ είναι εδώ ;
 — 'Όχι, κύριε Ζακ. 'Ο κύριος είναι στο Μουσείο και μου φαίνεται πως θα μείνει όλο το απόγευμα !
 — 'Α, τόσο το χειρότερο ! τόσο το χειρότερο !
 'Ενώ, όμως, έλεγεν αυτό τα λόγια, τα μάτια του νέου έχαμογελοῦσαν τόσο γλυκά, τό στόμα του έχαμογελοῦσε, όλο τό πρόσωπο έχαμογελοῦσε σάν νάλεγε μέσα του : « 'Α, τόσο τό καλλίτερο ! τόσο τό καλλίτερο ! »
 — Κύριε Ζακ, δὲ θὰ περάσῃ μέσα ; ρώτησε ἡ ὑπηρετρία.
 — Ναι, μά ξέρεις, καλή μου Φελισί !
 — 'Η δεσποινίς Σιμόνη εἶνε ἐδῶ !
 — Τόσο τό χειρότερο, ἐπὶ τέλους ! Θὰ μείνω γιὰ νὰ περιμένω τὸν κύριο Κρουαζέλλ ὡς πρὸς τὸ γυρισμὸν !
 'Ενῶ ἡ ὑπηρετρία ἐτήγαινε στὴν κουζίνα τῆς, ὁ νέος ἐπροχώρησε πρὸς τὴν τραπεζαρία κ' ἄνοιξε τὴν πόρτα χωρὶς νὰ χτυπήσῃ. Τὸν ὑποδέχθησαν ἄμεσως μιά ἐλαφρὴ κραυγὴ τρέμου.
 — Σ' ἐβρόμαξε, Σιμόνη ; 'Ω, σοῦ ζήτητὸ συγγνώμην ! 'Εβιαζόμουν, ὅμως, τόσο νὰ σὲ ξαναῶ !
 — 'Εχουμε, βλέπεις, πολὺ καιρὸ νὰ ἰδωθοῦμε !
 — Μὰ ὀλοκλήρη μέρα, γιὰ φαντάσου ! Εἰκοσιτέσσερες ὡσεπὲς ὥρες ! Λίγο τὸ λές αὐτό ;
 Σιωπηλοὶ ἔβρισκαν οἱ δύο νέοι ἐκυντίζοντο μέσα στὰ μάτια, μ' ἐνοημένα τὰ δάκτυλά τους, διάφοροι γιὰ κάθε τι ἄλλο πού δὲν ἦταν σχετικὸ μὲ τὴν κραυγὴ τους χαρᾶ.

Ἐκείνη, μ' ἄλλή τὴν ἄλλη σκούρα φρεσιά, φαινότανε σάν ῥόδο πού ἄνοιγε καὶ πετάλλὰ του σπὸ φεταίνω ἥλιο, μὲ τὴν ἀκτινοβολοῦσα ἰσχυρὴν τὸν εἰκόσι τῆς χρόνον. Αὐτός, λίγο μεγαλειότητος τῆς οὐσίας σχεδὸν ξανθός, φαινότανε νὰ ἐδέχετο ἄνεγκτον του τὴν ἀναγκαζομένη τῆς εὐμορφίας τῆς φίλης του.
 'Η διπλὴ ἀγάπη τους χαμογελοῦσε σ' ἄνοιγτά τους χεῖλη.
 — 'Η Φελισί, εἶπε ἐπὶ τέλους ὁ Ζακ, μ' ἐπαρηγορήθητε πως ὁ μπαμπὰς σου εἶνε σπὸ γοηφειο του. Θὰ μασσε, λοιπόν, λίγες στιγμὲς ἐλευθέρου !
 — Ναι, Ζακ κ' αὐτὸ μὲ κάνει νὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχημένη. 'Εχω μιά τύχη μόνο, γιατί ἀναγκάζομαι νὰ κρυθῶ ἀπ' τὸν πατέρα μου ἕνα αἰσθημα τόσο φυσικὸ σάν τὸ δικό μου !
 — Μήπως φταίω ἐγώ, Σιμόνη, ἀν ἀλλάξῃ ὁ μπαμπὰς σου κουβέντα κάθε φορὰ που πάω νὰ τοῦ μιλήσω γιὰ γάμο, ἀν μοῦ κλαίειν τό στόμα κάθε φορὰ πού πάω νὰ τοῦ μιῆσω γιὰ τὴν ἀγάπη μας ;
 — Τι τὸ θέλεις, φίλε μου ! Φαντάζεται πάντα πως εἶμαι κοριτσάκι ἀκόμα, νομίζει πως βρισκαίται ἐδῶ μόνο γιὰ νὰ τὸν βοηθῃ ; στὴν ἐργασία του !
 — 'Αχ, αὐτοὶ οἱ σοφοί !
 — 'Οι σοφίαις, κακὲ ἐπὶ τέλους ;
 — 'Αχ, αὐτοὶ οἱ σοφοί ! 'Η κραυγὴ οὕτῃ ἔβγαψε ἀπ' τὰ χεῖλη τοῦ Ζακ χωρὶ κακία βέβαια, ἀλλ' ἂ μὲ κάποια μὲ ἄλλη ἀπελπισία. 'Αλήθεια, ὁ κ. Ιουλίος Κρουαζέλλ, διευθυντὴς τοῦ Μουσείου, μέλος τῆς 'Αρχαιολογικῆς, 'Εταιρείας, ὁ ὑπὸψηφος γιὰ τὸ 'Ινστιτούτο, δὲν ἦταν δόλιος συνθησικὸς ἀνθρώπος. Χῆρος πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, μὲ ἄρκετὰ εἰσοδήματα, ἐλεύθερος καὶ χωρὶς ὕλικες φρονιδὲς, εἶχε ἀφοσιωθῆ ἐντελῶς στὴν ἐπιστήμην μὲ πάθος.

'Επιτοίχημα νὰ φωτογραφῆσῃ τὴ Σιμόνη !

Γ' αὐτὸν μόνο τὰ πνεύμα νὰ ὑπόχοναν, τὰ πνευσμένα μὲ τὰ ἀρχαία τους μνημεῖα, τὰ ἀρχαία ἀγάλματα, — τὰ περασμένα, πού μ' ἀνασκαίλει, ἀβγαίμε μέσα ἀπὸ τὰ βάρη τῆς γῆς, τ' ἀνάστησε ὀδύκοια. 'Απὸ τὰ παρῶντα δεχόμενα μόνο ὅσα τοῦ διευκόλυναν τὴν ἀναζητήσεως του, τὸ σπὸ ῥοδῶνον, παραδειγματός χάριν, πού μὲν μετ' ἄνεως τόσους τόνους τῶν ἀνασκαφῶν καὶ τῆς φωτογραφίας, ὡς τοῦ διανεηρόσε τὴν εἰκόνα τὸν εὐδμήσαν του. 'Όσο γιὰ τὸ μέλλον, αὐτὸ οὐτε τὸ ἐλογιάσειε δόλιου.
 Καὶ όμως ἀν δὲν ἄλλαξε τίποτε γύρω ἀπ' τὸ σοφὸ, ἀν τὸ σπείν του ἔμεινε τὸ ἴδιο ὅτις ἦταν πάντα, μόνο λίγη περισσότερο γαμίτο ἀπὸ ἄ χαιολογικὲς ἀλλογῆς, κάποιος, ὅμως ἐμεγάλωνε, ἀλλογῆς ἐνελεῖας, ἐβίαιε ἀπληξία τὰ χέρια του πρὸς τὴ ζαή κ' ὁ κύριος Κρουαζέλλ δὲν εἶχε δόλιου δίχρη πού δὲν τὸ ἐπρόσεχε γιατί ὁ κάποιος αὐτός ἦταν ἡ ἴδια του ἡ κόρη, τὸ μοναδικὸ βλαστάρι τοῦ σπαιτοῦ του.
 'Ο ἀρχαιολόγος ἀγαποῦσε, βέβαια, τὴ Σιμόνη, μὲ τὸ δικὸ του τρόπο, ὅμως, σάν κάποιο ἀνικείμενον πολυτελεῖας πού ἔπρεπε νὰ μείνει ἀνεγγίχτο. 'Η νέα ἐκκεκολληθεῖσε στὶ μυαλό του μέσα νὰ εἶνε κοριτσάκι πάντα. 'Ο Ζακ, ὁ γείτονας καὶ παιδιός τῆς ; φίλος ἦταν ἕνα παιδί κ' εἰκότως. Μόνο όταν ἀνάγει εἰς στέν κ. Κρουαζέλλ πως ἤρθε τὸ διπλωμάτι του ἀπ' τὸ Πανεπιστήμιον, ἐπρόσεξε ὁ σοφὸς πως τὸ γειτονόκουλό του εἶχε βγάλει μοναξιά. Κι' ὅταν

εὐε λίγο ὁ νέος τοῦ ἐπρότεινε συνεργασία, ὁ γέρος σοφὸς ἐνοιώσε πως τὸ παιδί μὲ τὰ κεντὰ παντελόνια ἦταν σήμερα ἀντράς σοσ-σὸς μὲ ἀν' ὡκίες ἰδέες.
 'Ο κ. Κρουαζέλλ, δέχθηκε τὴν συνεργασία ἐκείνη πού τοῦ ἐξησφάλιζε μιάν ἀνέλιπτη συνδρομή. Κι' ἕνα χρόνο τώρα ὁ Ζακ τὸν ἐβοηθοῦσε στὶ ἐπιστημονικὲς ἀναζητήσεις του, τὴν παρακολουθοῦσε στὰ ταξείδια του κ' εἶται, μὲ τὴν καθημερινὴ σχεδὸν ἐσπαφὴ ὁ ἔρος σιγά-σιγά μὲ τίς χρυσῆς του ἀλυσίδες τίς καρδιές τὸν δύο νέων.

'Ο σοφὸς, τρωσά, δὲν εἶχε νοιώσει τίποτε. Κι' όταν μιά μέρα ὁ νέος τὸν ρώτησε :
 — 'Η δεσποινίς Σιμόνη δὲν σκέπτεται νὰ παντρευτῇ ;
 Τοῦ ἀπήνησε φρεσικότατα :
 — 'Η Σιμόνη εἶνε κοριτσάκι ἀκόμα. 'Αφήστε τὴν νὰ μαγαλώσῃ πρώτα !
 Κι' ὅταν ἄλλη φορὰ πάλι τοῦ εἶπε :
 — Θὰ ἦσουν πολὺ εὐτυχημένοι ἀν εἴρισκα γυναῖκα τόσο τέλεια σάν τὴ δεσποινίδα Σιμόνη !
 'Ο σοφὸς τοῦ ἀπήνησε :
 — Εἶσαι τρελλός, παιδί μου ! Στὴν ἡλικία σου μόνο γιὰ τὴν ἐργασία πρέπει νὰ σκέπτεται ναίεσι !
 Γι' αὐτὸ ὁ Ζακ ἦταν ἀπληπισμένος καὶ ἡ Σιμόνη προσπαθοῦσε πάντα νὰ τὸν παρηγοῇ.

— 'Ενοιωσα σου, φίλε μου, τοῦ εἶπε τώρα. 'Η ἀληθινὴ ἀγάπη θραμβεύει πάντα. 'Ελα, βοήθησέ με νὰ τακτοποιήσω αὐτὲς τίς φωτογραφίες !
 — 'Α, ναι, τὴν περιφώνη συλλογὴ τὸν ἀγαλιμάτων χωρὶς χέρια καὶ χωρὶς πόδια !
 — Σιωπῆ, κακὲ ! 'Ακούω τὴ σκάλα πού τρίζει. Νὰ ὁ μπαμπὰς !

'Ο κύριος Κρουαζέλλ φίλησε ἀφρημένος τὴν κόρη του, ἔσφιξε ἀφρημένος τὸ χεῖρ τοῦ συνεργάτου του καὶ ρώτησε :
 — Σιμόνη, ἐτακτοποιήσεις τίς φωτογραφίας ;
 — Ἀδὲς τακτοποιᾶ, μπαμπά.
 — Καὶ σὺ Ζακ, ἔργαλες τίς καινούργιες πλάκες ;
 — Σὰς ζήτητὸ συγγνώμην, τὸ ἐξέχασα ἐντελῶς !
 — 'Ας μὴ χάνομε, λοιπόν, καιρὸ. Πάμε μαζί στὸ σκοτεινὸ θάλαμο !
 Οἱ νέοι ἐκυντίζθησαν γερμάτο ἀποθάρρουνι, ἔπρεπε, ὅμως, νὰ ὑπακούουσιν...

'Όταν βρεθῆσαν μόνοι τους μέσα στὸ σκοτεινὸ θάλαμον, ὁ κ. Κρουαζέλλ εἶπε στὸ Ζακ...

— Σὲ λίγο θὰ ξαναῶξῃς, φίλε μου, καὶ ἔμεθαθάμικτον, τὸ ἀριστοτέρημα ἐκείνο τῆς γλυπτικῆς τοῦ θνυ αἰῶνος, χωρὶς χέρια καὶ χωρὶς πόδια, πού ἐφωτογραφήσε μόνος σου τὴν ἡμέρα πού ἐπήγαμε ἐκδρομὴ μαζί μὲ τὴν Σιμόνη στὸν τόπο τὸν ἀνασκαφῶν... 'Εμπρός, δόσε μου τὸ πυρογαλκὸν ὀξύ ! 'Αληθινὸ ἀριστοτέρημα, σὺ λέω !... Δόσε μου τώρα τὴν πλάκα... Τώρασε λίγο τὴ λεκάνη...
 Μιά στιγμὴ ἔμειναν σιωπηλοὶ κ' οἱ δύο. 'Επειτα εἶπε πάλι ὁ σοφός :
 — Νά, κύταξέ ! 'Αριστοτέρημα σοστέ, κ' ἂς μὴν ἔχη οὔτε χεῖρο, οὔτε πόδια !
 'Υψωσον ἔπειτα τὴν πλάκα κ' ἐκύνταξῃς προσεκτικὰ :

— Μὰ ἐδῶ βλέπω πόδια καὶ χέρια... Δὲν εἶνε αὐτὸ τὸ ἀγαλιό μου ! 'Ο Ζακ ἐκύνταξῃ κ' αὐτός καὶ ἐσφακία ἔγινε κάτσοχος. Στὴ φωτογραφία φαινόταν... ἡ Σιμόνη, πού εἶπαμε μ' ἄλλή τὴν ἀκτινοβολία τοῦ γοητευτικοῦ προσώπου τῆς !
 — Τί σημαίνει αὐτό ; ρώτησε ὁ κ. Κρουαζέλλ.
 'Ο νέος ἀναγκάσθηκε ἐπὶ τέλους νὰ πῇ ὅλη τὴν ἀλήθεια.
 — Ναι, θυμολομᾶ τώρα... Μοῦ εἶπατε νὰ φωτογραφίσω τὸ ἀγαλιον, ἔμεινε, ὅμως, μιά πλάκα μόνο κ' ἐγὼ ἐπρότεινα νὰ φωτογραφίσω τὴ Σιμόνη !
 — Μὰ γιατί αὐτό ;
 — Γιατί... τὴν ἀγαπᾶ !
 'Ο σοφὸς, μὲ τὴν πλάκα προτεταμένη πάντα πρὸς τὸ φῶς, κύταξε τὸ κλισέ. Γιὰ πρώτη φορὰ ἔβλεπε πως ἡ κόρη του ἦταν σωστὴ γυναῖκα, ὡμορφ, ὡμορφ γιὰ τὴν ἀγάπην. Γιὰ πρώτη φορὰ ἐνοιώσε τὸ αἰσθημα τοῦ συνεργάτου του... Γύρισε τότε ἀπέτομα πρὸς τὸν Ζακ καὶ τοῦ εἶπε :
 — Εἶμι τρελλός, ἀλήθεια, καὶ σὺ ἔχεις δίχρη ! Ναι, ἔχεις δίχρη πού περιφρονεῖς τίς ἀρχαῖες πέτρες καὶ προτιμᾶς τὴν χάρη καὶ τὴν δροσιά τῆς νεότητος. 'Αγαπάς τὴ Σιμόνη καὶ ἡ Σιμόνη σ' ἀγαπᾶ. Σοῦ τὴν δίωο !... Καὶ σὰς εἴχουμαι, παιδιά μου, νὰ εὐχόμεσε !...
 Ζακ Ντυμπρέϋ